

Akciós szalámi

(Tiborci zsörtölődéseim)

„Na végre, hogy tavasz van, / A vén telet meguntam”. Igaza van a slágernek, sajnos ahogy vénülök, egyre pörögnek és pörögnek a tavaszvárások. Most megint a már hagyománnyá vált, akácvirágzással egybekötött harcsavadászatra készülünk a barátaimmal. A rám osztott feladat: cserélhető gázpalackot biztosítani a lámpákhoz. Most is, mint évek óta, a közeli bevásárlólánc boltjához igyekszem. Váratlanul nagy a tömeg, még a bevásárlókocsiért is sorba kell állni. Hallgatva a zsörtölődéseket, megtudom, hogy valami szalámi a soros akciós. Ennyi káromlást, indulatot már rég nem tapasztaltam. Beérve a kocsit kosárra cserélem. A tülekedő, egymást tipró harcosok közt összehúzott vállal keresem a portékát, amiért jöttem. Az indulatok már-már tettelegesséig fajulnak. Ehhez képest a Fradi-Dózsa-focimeccs baráti összejövetel. A győztes szalámitulajdonosok a pénztár előtt kéjesen derülnek a még mindig veszekedők csatáját szemlélve. De váratlanul megtorpan a tömeg. A földön egy férfi fekszik. Mentősök próbálják visszahozni az életbe. Sikertelenül. A bolt egyik dolgozója valami műanyag fóliát terít rá. Az rövidnek bizonyul, hiába igazgatja, mert hol a feje búbja, hol a lábfeje lóg ki alóla. Mellette a nemrég még birtokolt bevásárlókocsi, benne két akciós szalámi árválkodik. Ekkor megjelenik egy kéz, csuklóján márkás karóra. A szalámik máris új gazdát találtak a szemfüles fickó személyében. Kitágult szemmel nézem ezt a hullarablást. A mentősök halkán beszélgetnek egymással. Megtudom, hogy még ötvenéves sem volt, és épp ez az üzletlánc nemrég kapott újraélesztő készülékeket. Bepakolok a saját szatyromba, és lassan indulok a gépjárművem felé. Megint kevesebben lettünk. Mielőtt beindítanám a motort, körbenézek, vajon melyik autó várja hiába a gazdáját, és marad itt magányosan, kihűlt motorral a kihűlt éjszakában.

Hazaérve továbbgondolom a történéseket. Ha eljő az esti létszámolvasás, vajon hiányzik-e majd valakinek a zsákmányát és életét vesztett test? A mohó harácsolók vajon gondolnak-e lefekvés előtt arra, hogy egy segítségre szoruló embertársuk még élhetne? Az eladónak vajon van-e lelkiismeret-furdalása, hogy a náluk lévő életmentő műszer birtokában segíthetett is volna munkája komor és érzéketlen végzése helyett? A harcban gazdát talált szalámik közül vajon hány darab romlik meg, és kerül a kukába?

Aztán magamtól kérdezem: hol van napjainkban a segíteni akarás? Hát teljesen elmerülünk, dagonyázunk a jelen ragadós mocskában?! Talán a sátánkommandó virtuálisan és a valóságban is kiveri belőlünk a keresztényi irgalmat. Az nem lehet, hogy a pénz ördögi hatalma fölülírjon mindent, ami emberré teremtett bennünket. Döbrentei Kornél barátom kérdésére – „*Fiúk, hová tűnt a virtus, hol lakik, / meddig hátrálunk még, a méhfalig?*” – ez most a válaszom: *Együtt kell eldöntenünk: beleállunk a küzdelembe, vagy végleg elveszünk!*

Idáig tart az erőm, hogy papírra vessem a nap történéseit. Kinézve az ablakon, látom, hogy beesteledett. Megfáradva átülök az íróasztaltól a fotelbe. Szégyen ide, szégyen oda, de a fejem lehanyatlik, és elbóbiskolok. Az álmom egy falusi baromfiudvar körül bolyong. Épp pirkad. A trágyadomb tetején egy tyúk próbál kukorékolni. Este megbeszélték a kakassal, hogy szerepet cserélnek. A mai naptól a tyúk kukorékol, és a kakas tojja a tojást. Mikor a mindig mosolygós kíváncsi nap előbújik hálószobájából, meghallva e förtelmes ébresztőt, ijedten visszahúzza magára a felhőből szőtt paplanát, és mögé bújva visszafekszik. Ez napokig megismétlődik, és a nap éltető sugarai elkerülnek a földünket. A falu lakói még értik a napfogyatkozás okát. Vasvillákkal

és szőlőkarókkal felfegyverkezve el is hajtják a szégyent hozó baromfikat. Azt hiszem, felébredtem, és nyújtózva kinézek az ablakon. Megnyugszom, látva, hogy a nap vidáman osztja jóra és gonoszra is kiáradó áldását. Visszaállt a rend a baromfiudvarban. Igen, igen, pedig ők CSAK állatok. Nem hinném, hogy az egér vagy a patkány dicsőítené és árulná a patkánymérget társainak, mondván, milyen bódító és csodás hatása van. Igen, igen, pedig ők CSAK állatok.

Bekapcsolva a rádiót, ismerős dallam hallatszik. Az *Európa* című dal, szövege 1983-ban íródott. A szöveg megszemélyesíti a vén Európát mint valami erős és büszke nőt. Ő még ellenáll a kihívásoknak, és mindig ott van, ahol kell, hogy segítsen és védelmezzon. A ruhája sokszor elszakadt, és sok nehézségen ment keresztül. De szemében még mindig ragyog a szenvedély és az álmok. A szöveg reményt fejez ki, hogy a nap mindig ragyog olasz csizmáján, és a sötét felhők végleg eloszlanak. De sajnos ez mostanra már csak a múlt.

Látszik a demencia e meddővé lett vénaszony viselkedésén. Az egykor erkölcsös nőből mára az ördög szajhája lett. Széttárt karokkal és lábakkal csalogatja, utaztatja idegen földrészekről ideseregülő hódítók honfoglaló hordáit. Ők pedig csak jönnek és jönnek. Feldúlják a földjét. Földbe tapossák az erkölcsöt, és mindent, ami szent volt idáig. Vagy csak Isten ostorai ők is, akik büntetik a bűnbe szédült Nyugatot, ahogy a mi híres ősünk, Attila is tette valaha?! Elfoglalják tehát az iskolákat, és a templomokat, amelyek már rég nem az erkölcs és szeretet jegyében működnek. Prostitúálttá vált földrészünk futtatói mind-mind politikai bűnözők, és agyamosítottak választóik. Újfajta bűnök sorjáznak. Ezeknek csak egyike az sms-bűnözés és a mentelmi joggal való zsarolás. Idáig azt mondták, hogy a pénznek nincs szaga,

de mára már ez is megváltozott. A mesterségesen szított háborúban már a pénznek is vér- és hullaszaga van. A pénzcsörgés pedig elnyomja az özvegyek és árvák jajkiáltását. Bennünket, magyarokat, akik a Szent Korona országaival együtt évszázadokig védtük Európát, ezek a fajtalan korcsok, ezek a „*sehonnai bitang*” emberek már a létünkben fenyegetnek. Idegen egyenruhába kényszerített nemzettársunk, Sebestyén József agyonverését harsogva cáfolják. Sajnos, a szívek és agyak szent magyar vetéseiben már bántatlanul tanyáz a szédítő vadóc (*Lolium temulentum*) nevű gyomnövény, benne mérgező, bódító anyagok. Lisztünkbe keverve mérgez is. Ha nem akarunk megbetegedni, akkor önfeladás helyett védekezni kell. Úgy látszik, hogy az egykori bölcs Robert Schumann figyelmeztető jósolata – „*Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz*” – a szemünk előtt válik valóra!

A minap a tévében láttam a büszkék felvonulását. Sajnos rögzült az agyamban. Egy ketrecben egy embernek látszó sertés vigyorgott, majd feltűnt egy hintó, melyet embernek látszó paripák húztak. Büszkén rágták el a gyerekek által felkínált falatokat.

Hittanórákon azt tanultam, hogy Isten az embert a saját képmására teremtette. Vajon a sertésünket és a paripánkat ki teremtette? Katolikus pap barátom szerint az efféle alakok a sátáni bűnben fogantak. Szabad akarattal süllyedtek állattá, ami látszik is eltorzult képükön. Amikor először felsírtak a szülészetten vagy a bábaaszony kezében, bizony aprócskák, de még emberek voltak. Anyjuk a világ legszebb csecsemőjét látta bennük. Valószínűleg nem imigyen altatta őket: *Malacka leszel, vagy lovacska, egeket ugató sakál?*

Gyarmatpuszta, 2025 nyara